ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 22ας Νοεμβρίου 1990 *

Στην υπόθεση Τ-54/89,

V. [1], πρώην έκτακτος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενη από την Cristina Pagni, δικηγόρο Μιλάνου, και τον Andrea Guarino, δικηγόρο Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alain Lorang, 51, rue Albert Ier,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους Jorge Campinos, jurisconsulte, Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, και, κατά την προφορική διαδικασία, Aloyse May, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας στην οποία ανατέθηκε να εξετάσει την περίπτωση της προσφεύγουσας, καθώς και των αποφάσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περί αρνήσεως υπαγωγής της προσφεύγουσας σε καθεστώς αναπηρίας, αρνήσεως αναγνωρίσεως του ιατρικού πιστοποιητικού διακοπής δραστηριότητας το οποίο προσκόμισε, καταγγελίας της συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου της προσφεύγουσας και απορρίψεως των διαφόρων ενστάσεών της,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο, R. Schintgen και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 4ης Ιουλίου 1990,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

1 — Κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας, το Δικαστήριο διέταξε να αντικατασταθεί το όνομά της με το αρχικό της σε όλες τις δημοσιεύσεις.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 10 Ιουλίου 1981 η προσφεύγουσα προσελήφθη ως έκτακτη υπάλληλος με βαθμό C1 στην ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος (στο εξής: ομάδα του ΕΛΚ) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Κοινοβούλιο). Κατά τα έτη που ακολούθησαν, το σύνολο των αναρρωτικών της αδειών υπερέβη τους δώδεκα μήνες σε διάστημα τριών ετών. Κατά την προσφεύγουσα, οι απουσίες της οφείλονταν αρχικώς σε πτώση των νεφρών που εκδηλώθηκε με ξαφνικούς οξείς πόνους και σωματική εξασθένιση, κατόπιν δε σε ψυχολογική κατάπτωση. Για ορισμένες από τις απουσίες αυτές η προσφεύγουσα προσκόμισε ιατρικό πιστοποιητικό.

2 Κατά το άρθρο 59, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως), που εφαρμόζεται επί των εκτάκτων υπαλλήλων δυνάμει του άρθρου 16 του καθεστώτος που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ), κινήθηκε μια πρώτη διαδικασία προς διαπίστωση της υπάρξεως ενδεχόμενης αναπηρίας της προσφεύγουσας. Η επιτροπή αναπηρίας, που συνεδρίασε στις 20 Νοεμβρίου 1986, αποφάνθηκε ότι η προσφεύγουσα δεν βρισκόταν σε κατάσταση ολικής αναπηρίας που να της απαγορεύει την άσκηση καθηκόντων αντιστοιχούντων σε θέση της σταδιοδρομίας της και ότι όφειλε, ως εκ τούτου, να επιστρέψει στην εργασία της. Το μέλος, όμως, της επιτροπής αναπηρίας το οποίο όρισε η προσφεύγουσα, ο ιατρός Boccardo, διαφώνησε προς το πόρισμα αυτό. Η προσφεύγουσα πληροφορήθηκε τη γνώμη της επιτροπής με έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 1986 του Γενικού Διευθυντή Προσωπικού, Προϋπολογισμού και Οικονομικών (στο εξής: Γενικός Διευθυντής) που την καλούσε να επιστρέψει στην εργασία της. Η προσφεύγουσα επέστρεψε στην εργασία της στις 6 Ιανουαρίου 1987.

3 Μετά πολλές απουσίες που ακολούθησαν, η προσφεύγουσα εξετάσθηκε, κατόπιν αιτήσεως του ιατρού-συμβούλου του Κοινοβουλίου, από τον ιατρό Van Roost, νεφρολόγο στις Βρυξέλλες, ο οποίος διαπίστωσε ότι:

« Από τα στοιχεία της κλινικής εξετάσεως και την προσεκτική μελέτη όλων των εγγράφων τα οποία προσκόμισε η V. δεν προκύπτει η ύπαρξη ολικής διαρκούς αναπηρίας της που να της καθιστά αδύνατη την άσκηση των καθηκόντων γραμματέα. »

4 Κατόπιν νέων επανειλημμένων απουσιών της προσφεύγουσας, στις 14 Ιουλίου 1987 η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) αποφάσισε να συγκροτήσει νέα επιτροπή αναπηρίας για να εξετάσει την περίπτωσή της. Η προσφεύγουσα όρισε τον ιατρό Boccardo και το Κοινοβούλιο τον ιατρό Di Paolantonio για να συμμετάσχουν στην επιτροπή. Οι δύο αυτοί ιατροί, όμως, διαφώνησαν ως προς το τρίτο μέλος καθώς και ως προς την υποχρέωση της διοικήσεως να διαβιβάσει στον ιατρό Boccardo αντίγραφο του πλήρους ιατρικού φακέλου της προσφεύγουσας.

5 Με επιστολή της 6ης Οκτωβρίου 1987, ο ιατρός Di Paolantonio έγραψε στον ιατρό Boccardo τα εξής:

« Οι όροι τους οποίους διατύπωσε η κυρία V. όσον αφορά την επιλογή του τρίτου ιατρού (ιταλική παιδεία και νοοτροπία, απόσταση από τον τόπο εργασίας της) πληρούνται στο πρόσωπο του ιατρού τον οποίο επέλεξε για να την εκπροσωπήσει· ο τρίτος όμως ιατρός πρέπει, κατά τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως, να επιλεγεί με κοινή συμφωνία από τους δύο άλλους ιατρούς της επιτροπής αναπηρίας.

Σας επιβεβαιώνω ότι δεν είναι δυνατόν να δεχθώ τους ιατρούς που μου προτείνατε με τις από 26ης Αυγούστου και 19ης Σεπτεμβρίου 1987 επιστολές σας και λυπούμαι που δεν μπορέσατε να δεχθείτε τους υποψηφίους που σας πρότεινα με την από 11 Σεπτεμβρίου 1987 επιστολή μου. Κατόπιν τούτων, σας προτείνω ως τρίτο ιατρό τον καθηγητή Alexandre, ειδικό νεφρολόγο παγκόσμιας φήμης, της πανεπιστημιακής κλινικής Saint-Luc των Βρυξελλών.

Όσον αφορά τον φάκελό της, η κυρία V. ... σας επισκέφθηκε τον Μάρτιο του 1984 στο πλαίσιο της ετησίας εξετάσεως. Όλα τα μεταγενέστερα του χρόνου αυτού ιατρικά στοιχεία μας διαβιβάσθηκαν από την ενδιαφερομένη και από εσάς τον ίδιο και δεν νομίζω ότι χρειάζεται να σας σταλεί " αντίγραφο των αντιγράφων αυτών ". »

6 Με επιστολή της 17ης Οκτωβρίου 1987, ο ιατρός Boccardo απάντησε στον ιατρό Di Paolantonio:

« Μπορώ ... να σας επιβεβαιώσω την απάντηση που σας έδωσα τηλεφωνικώς στις 12 Οκτωβρίου 1987: δεν έχω καμία αντίρρηση να δεχθώ ως τρίτο μέλος της επιτροπής αναπηρίας τον καθηγητή Alexandre του Πανεπιστημίου των Βρυξελλών.

Εντούτοις, επιθυμώ να σας καταστήσω γνωστούς τους όρους που θα ήθελα να αποδεχθείτε πριν συμφωνήσω επί του ονόματος το οποίο προτείνατε:

1) δεδομένου ότι είναι η δεύτερη φορά που δεχόμαστε πρόσωπα προτεινόμενα από εσάς, αν ο καθηγητής Alexandre δεν δεχθεί να συμμετάσχει στην επιτροπή, η ενδεχόμενη επόμενη επιλογή θα γίνει μεταξύ πολλών προσώπων που θα προτείνομε, αποκλειομένων των ονομάτων τα οποία απορρίψατε προηγουμένως, χωρίς μάλιστα ιδιαίτερο λόγο·

2) δεν θεωρώ επαρκή την έκθεσή σας που συνοψίζει τον ιατρικό φάκελο της ασθενούς μου· επομένως, η επιτροπή αναπηρίας θα συγκληθεί μόνον αφού λάβω αντίγραφο όλης της αλληλογραφίας που αφορά την ασθενή μου (φορολογικές επισκέψεις, παρεμβάσεις συνδρομής κατά την εργασία, ψυχοθεραπευτικές αγωγές κλπ.) και κάθε άλλου εγγράφου που δεν βρίσκεται στην κατοχή μου επειδή εστάλη μερίμνη μας στην υγειονομική υπηρεσία του Κοινοβουλίου. »

7 Στις 26 Οκτωβρίου 1987, το Κοινοβούλιο, θεωρώντας ότι δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτοί οι όροι τους οποίους πρότεινε ο ιατρός Boccardo, ζήτησε από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου, σύμφωνα με το άρθρο 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, να ορίσει αυτεπαγγέλτως το τρίτο μέλος της επιτροπής αναπηρίας. Ορίστηκε η ιατρός Pouthier, του νεφρολογικού τμήματος του Centre hospitalier του Λουξεμβούργου, και ο ιατρός Boccardo ενημερώθηκε σχετικώς με έγγραφο του Γενικού Διευθυντή της 12ης Νοεμβρίου 1987.

8 Η επιτροπή αναπηρίας συνεδρίασε στις 26 Ιανουαρίου 1988 επί πέντε ώρες και σαράντα λεπτά. Κατά τη συνεδρίαση αυτή έγινε ανάλυση του συνόλου των προβλημάτων υγείας, σωματικής και ψυχικής, της προσφεύγουσας. Ο ιατρός Di Paolantonio και η ιατρός Pouthier αρνήθηκαν να υπογράψουν σχέδιο 98 σελίδων που είχε ετοιμάσει ο ιατρός Boccardo, το οποίο πρότεινε τη θέση της προσφεύγουσας σε αναπηρία.

9 Εξάλλου, η ιατρός Pouthier δεν θέλησε να υπογράψει κανένα έγγραφο κατά τη συνεδρίαση, διότι ήθελε συμπληρωματικές πληροφορίες, εδήλωσε δε ότι θα ανακοίνωνε το πόρισμά της εντός σύντομης προθεσμίας. Κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής δεν τηρήθηκαν πρακτικά.

10 Στις 27 Ιανουαρίου 1988, ο ιατρός Di Paolantonio συνέταξε ιατρική έκθεση τεσσάρων σελίδων και σχέδιο πορίσματος τα οποία έθεσε υπόψη των δύο συναδέλφων του. Την 1η Φεβρουαρίου 1988, κατά την εκπνοή της ταχθείσας προθεσμίας, η ιατρός Pouthier συντάχθηκε προς τη γνώμη του ιατρού Di Paolantonio και προσυπέγραψε το πόρισμα που πρότεινε. Στις 8 Φεβρουαρίου 1988, ο ιατρός Boccardo πληροφόρησε τους δύο συναδέλφους του ότι ηρνείτο να προσυπογράψει το εν λόγω πόρισμα και ζήτησε να συνεδριάσει πάλι η επιτροπή αναπηρίας.

11 Στις 19 Φεβρουαρίου 1988, ο ιατρός Di Paolantonio ενημέρωσε τον Γενικό Διευθυντή σχετικά με τα διαμειφθέντα κατά τη συνεδρίαση και του διαβίβασε αντίγραφο του πορίσματος στο οποίο είχε καταλήξει η επιτροπή αναπηρίας.

12 Στις 24 Φεβρουαρίου 1988, με έγγραφο υπ' αριθμόν 05170, ο Γενικός Διευθυντής πληροφόρησε τον ιατρό Boccardo ότι, εφόσον δύο ιατροί είχαν υπογράψει το ίδιο πόρισμα, θεωρούσε ότι εξέφραζαν τη γνώμη της πλειοψηφίας της επιτροπής αναπηρίας και ότι κατά συνέπεια οι εργασίες της εν λόγω επιτροπής είχαν περατωθεί. Με έγγραφο της ίδιας ημέρας, υπ' αριθμόν 05169, ο Γενικός Διευθυντής έστειλε στην προσφεύγουσα, χωρίς σχόλια, το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας.

13 Με έγγραφο της ίδιας ημέρας, ο Πρόεδρος της Ομάδας του ΕΛΚ, υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, κοινοποίησε στην προσφεύγουσα την καταγγελία της συμβάσεως προσλήψεώς της σύμφωνα με το άρθρο 47, παράγραφος 2, στοιχείο α, του ΚΛΠ, διευκρινίζοντας ότι η σχετική προθεσμία καταγγελίας άρχιζε την 1η Μαρτίου 1988 και έληγε στις 31 Μαΐου 1988.

14 Εν τω μεταξύ, η προσφεύγουσα υπέβαλε στη διοίκηση πιστοποιητικό διακοπής δραστηριότητας για διάστημα δύο μηνών, με ημερομηνία 23 Φεβρουαρίου 1988 και υπογεγραμμένο από τον ιατρό Verreydt. Με έγγραφο της 26ης Φεβρουαρίου 1988, υπ'

αριθμόν 05531, ο Γενικός Διευθυντής πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι το όργανο δεν δεχόταν το εν λόγω πιστοποιητικό, « ενόψει του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας στην οποία ανατέθηκε να εξετάσει την περίπτωσή σας ... και κατόπιν προτάσεως του ιατρού-συμβούλου μας », την κάλεσε δε να επιστρέψει αμέσως στην εργασία της. Το εν λόγω πιστοποιητικό δεν ανέφερε τους ιατρικούς λόγους που δικαιολογούσαν τη διακοπή δραστηριότητας. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι είχε εισαχθεί σε νοσοκομείο για να υποστεί πλύση στομάχου.

15 Κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα υπέβαλε νέο πιστοποιητικό, με ημερομηνία 1η Μαρτίου 1988, επίσης υπογεγραμμένο από τον ιατρό Verreydt, το οποίο προέβλεπε διακοπή εργασίας από 1ης Μαρτίου μέχρι 1ης Ιουνίου 1988.

16 Στις 7 Μαρτίου 1988, ο ιατρός Vandenitte, ιατρός-σύμβουλος του Κοινοβουλίου, ύστερα από τηλεφωνική συνομιλία που είχε με τον θεράποντα ιατρό της προσφεύγουσας, την επισκέφθηκε κατ' οίκον για να ελέγξει την κατάστασή της. Ο εν λόγω ιατρός έκρινε ότι κατά την ως άνω ημερομηνία η προσφεύγουσα ήταν ικανή να εργασθεί.

17 Με υπόμνημα της 3ης Μαΐου 1988, που πρωτοκολλήθηκε στο Κοινοβούλιο στις 24 Μαΐου 1988, η προσφεύγουσα υπέβαλε ένσταση κατά της αποφάσεως του Προέδρου της Ομάδας του ΕΛΚ της 24ης Φεβρουαρίου 1988 και της υπ' αριθμόν 05531 αποφάσεως του Γενικού Διευθυντή, της 26ης Φεβρουαρίου 1988, περί μη αποδοχής του από 23ης Φεβρουαρίου 1988 ιατρικού πιστοποιητικού.

18 Με άλλο υπόμνημα, της 16ης Μαΐου 1988, που πρωτοκολλήθηκε στις 24 Μαΐου 1988, η προσφεύγουσα ζήτησε αφενός μεν την ακύρωση της υπ' αριθμόν 05169 αποφάσεως του Γενικού Διευθυντή, της 24ης Φεβρουαρίου 1988, κατά το μέτρο που υιοθετούσε το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας αφετέρου δε τη συνέχιση της διαδικασίας περί θέσεώς της σε αναπηρία.

19 Στις 22 Αυγούστου 1988 η ΑΔΑ απέρριψε ρητώς τις δύο ενστάσεις.

Διαδικασία

20 Αυτές είναι οι συνθήκες υπό τις οποίες, με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Νοεμβρίου 1988, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή κατά του Κοινοβουλίου, η οποία έλαβε τον αριθμό 336/88.

21 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου. Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, διαβίβασε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, όπου έλαβε τον αριθμό Τ-54/89.

22 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

23 Ύστερα από δύο αναβολές, η προφορική διαδικασία διεξήχθη τελικώς στις 4 Ιουλίου 1990. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων ανέπτυξαν τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους απηύθυνε το Πρωτοδικείο.

24 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να ακυρώσει τις εξής πράξεις του Κοινοβουλίου:

α) την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας σχετικά με την ύπαρξη αναπηρίας της προσφεύγουσας, η οποία εστάλη στην προσφεύγουσα στις 24 Φεβρουαρίου 1988·

β) την υπ' αριθμόν 05169 απόφαση του Διευθυντή Προσωπικού του Κοινοβουλίου, κατά το μέτρο που δέχεται σιωπηρώς και υιοθετεί την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας και αρνείται τη θέση της προσφεύγουσας σε αναπηρία·

γ) την υπ' αριθμόν 05531 απόφαση του Διευθυντή Προσωπικού του Κοινοβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 1988, περί αρνήσεως αποδοχής του ιατρικού πιστοποιητικού διακοπής δραστηριότητας λόγω ασθενείας, το οποίο προσκόμισε η προσφεύγουσα, και κλήσεώς της να επιστρέψει στην εργασία της·

δ) την απόφαση του Προέδρου της Ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος — υπό την ιδιότητά του ως αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής — περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας της προσφεύγουσας ως εκτάκτου υπαλλήλου του Κοινοβουλίου με βαθμό C 1/5 τοποθετημένης στην Ομάδα του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος·

ε) την απόφαση του Προέδρου της Ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος — υπό την ιδιότητά του ως αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής —, κατά το μέτρο που απορρίπτει την ένσταση που υπέβαλε η προσφεύγουσα στις 16 Μαΐου 1988, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κατά της υπ' αριθμόν 05169 αποφάσεως του Διευθυντή Προσωπικού.

στ) την απόφαση του Προέδρου της Ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος — υπό την ιδιότητά του ως αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής — κατά το μέτρο που απορρίπτει την ένσταση που άσκησε η προσφεύγουσα στις 3 Μαΐου 1988, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως κατά της αποφάσεως της ΑΔΑ περί καταγγελίας της συμβάσεως εργασίας της·

2) να εγγυηθεί το δικαίωμα της προσφεύγουσας προς υπαγωγή σε κανονική διαδικασία για την εκτίμηση της υπάρξεως σωματικής και ψυχικής αναπηρίας·

3) να καταδικάσει το καθού:

α) στην καταβολή όλων των μισθών που δικαιούται ως έκτακτη υπάλληλος του Κοινοβουλίου από 31ης Μαΐου 1988, προσαυξημένων με τόκους υπερημερίας με το σύνηθες τραπεζικό επιτόκιο·

β) στην καταβολή των δικαστικών εξόδων και των αμοιβών των δικηγόρων.

25 Το Κοινοβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο:

1) να απορρίψει την προσφυγή·

2) να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις εφαρμοστέες οργανικές διατάξεις.

Επί της ουσίας

26 Προς στήριξη των αιτημάτων της η προσφεύγουσα προέβαλε, με τα γραπτά της υπομνήματα, διαφόρους λόγους ακυρώσεως, τους οποίους ο εκπρόσωπός της συνόψισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ως ακολούθως:

— η σύνθεση της επιτροπής αναπηρίας ήταν κακή, δεδομένου ότι το τρίτο μέλος της επιτροπής ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου κατόπιν αιτήσεως του Κοινοβουλίου, ενώ τα άλλα δύο μέλη ήταν ήδη σύμφωνα ως προς τη συμμετοχή του καθηγητή Alexandre·

— οι εργασίες της εν λόγω επιτροπής δεν έγιναν κατά τρόπο συλλογικό σύμφωνα με τα κριτήρια που θέτει το Δικαστήριο με την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Jänsch κατά Επιτροπής (277/84, Συλλογή 1987, σ. 4923)·

— οι εργασίες της επιτροπής ενέχουν ουσιώδη διαδικαστική πλημμέλεια, καθόσον δεν τηρήθηκαν πρακτικά·

— η απόφαση περί μη θέσεως της προσφεύγουσας σε αναπηρία είναι παράνομη, δεδομένου ότι εκδόθηκε από πρόσωπο αναρμόδιο, που δεν είχε την ιδιότητα της ΑΔΑ, και στερείται παντελώς αιτιολογίας·

— η απόφαση περί απολύσεως της προσφεύγουσας είναι παράνομη, δεδομένου ότι εκδόθηκε πριν της κοινοποιηθεί η απόφαση επί της αιτήσεώς της περί θέσεώς της σε αναπηρία, δηλαδή πριν τερματιστεί η σχετική διαδικασία και της κοινοποιηθεί προσηκόντως η απόφαση της ΑΔΑ·

— η απόφαση περί απολύσεως της προσφεύγουσας είναι, επίσης, παράνομη επειδή εκδόθηκε καθόν χρόνον η προσφεύγουσα βρισκόταν κανονικά σε αναρρωτική άδεια, ενώ παράνομη είναι, καθεαυτήν, και η απόφαση περί μη αποδοχής των πιστοποιητικών τα οποία συνέταξε στις 23 Φεβρουαρίου και 1η Μαρτίου 1988 ο ιατρός Verreydt.

27 Οι λόγοι αυτοί πρέπει να εξεταστούν από δύο απόψεις, δηλαδή, αφενός μεν, από άποψη νομιμότητας της συνθέσεως και των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας, αφετέρου δε, από άποψη νομιμότητας των αποφάσεων που εκδόθηκαν στο τέλος Φεβρουαρίου και στις αρχές Μαρτίου 1988.

Επί της συγκροτήσεως και των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας

28 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι ο ιατρός Boccardo και ο ιατρός Di Paolantonio είχαν καταλήξει σε συμφωνία όσον αφορά τη συμμετοχή του καθηγητή Alexandre ως τρίτου μέλους στην επιτροπή αναπηρίας. Επομένως, το Κοινοβούλιο δεν

εδικαιούτο να ζητήσει από τον Πρόεδρο του Δικαστηρίου να συμπληρώσει τη σύνθεση της επιτροπής, καθόσον η διαδικασία αυτή έχει εξαιρετικό χαρακτήρα και ακολουθείται μόνο σε περίπτωση απόλυτης και ανυποχώρητης διαφωνίας μεταξύ των δύο ιατρών που έχουν ορίσει τα μέρη. Κατά συνέπεια, η ιατρός Pouthier δεν ορίστηκε σύμφωνα με τους κανόνες του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και όλες οι επακολουθήσασες εργασίες της επιτροπής πάσχουν οπωσδήποτε ακυρότητα.

29 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι εργασίες της επιτροπής διεξήχθησαν κατά παράβαση της αρχής της συλλογικότητας, την οποία έχει καθιερώσει το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Jänsch (277/84). Κατά την άποψή της, επί της ιατρικής εκθέσεως και του πορίσματος που συνέταξε ο καθηγητής Di Paolantonio ύστερα από την πρώτη συνεδρίαση έπρεπε να γίνει, όπως και επί της εκθέσεως Boccardo, ανοικτή συζήτηση μεταξύ των μελών της επιτροπής σε νέα συνεδρίαση. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι μόνον ύστερα από μια τέτοια συζήτηση μπορούσε εγκύρως να εκδώσει πόρισμα η επιτροπή.

30 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η μη τήρηση πρακτικών συνιστά ουσιώδη διαδικαστική πλημμέλεια, η οποία συνεπάγεται ακυρότητα των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας. Ναι μεν το Δικαστήριο έχει κρίνει, με την προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Jänsch (277/84), ότι η τήρηση πρακτικών δεν αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση του κύρους των συνεδριάσεων επιτροπής αναπηρίας, το Πρωτοδικείο όμως δεν οφείλει να το ακολουθήσει ως προς το ζήτημα αυτό.

31 Το Κοινοβούλιο απαντά ότι η σύμφωνη γνώμη του ιατρού Boccardo ως προς τη συμμετοχή του καθηγητή Alexandre δεν ήταν οριστική, διότι εξηρτάτο από όρους που δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτοί. Η κίνηση της εξαιρετικής διαδικασίας του άρθρου 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί πρόωρη, δεδομένου ότι έγινε αφού είχαν περάσει τρεις μήνες από την απόφαση περί συγκροτήσεως νέας επιτροπής.

32 Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της συλλογικότητας, το Κοινοβούλιο θεωρεί ότι η αρχή αυτή δεν σημαίνει ότι οι ιατροί πρέπει να συντάσσουν τα πορίσματά τους από κοινού. Εν προκειμένω έλαβε χώρα μακρά συνεδρίαση, κατά την οποία καθένα από τα μέλη είχε τη δυνατότητα να κρατήσει σημειώσεις βάσει των οποίων μπορούσε να προτείνει σχέδιο πορίσματος. Το γεγονός ότι ο ιατρός Di Paolantonio υπέβαλε σχέδιο πορίσματος στους συναδέλφους του ουδόλως επηρέασε τον συλλογικό χαρα-

κτήρα των εργασιών της επιτροπής. Το πόρισμα που υιοθέτησε η πλειοψηφία είναι έγκυρο, παρά τη μη υπογραφή του από τον μειοψηφήσαντα ιατρό. Το Κοινοβούλιο αναφέρεται σχετικώς στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 1975, Gigante κατά Επιτροπής (31/71, Racc. 1975, σ. 337), και της 9ης Ιουλίου 1975, Velozzi κατά Επιτροπής (42/74 και 62/74, Racc. 1975, σ. 871). Όσον αφορά τη μη τήρηση πρακτικών, το Κοινοβούλιο παραπέμπει στην προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Jänsch (277/84).

33 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η από 17ης Οκτωβρίου 1987 επιστολή του ιατρού Boccardo, ερμηνευόμενη υπό το φως της από 6ης Οκτωβρίου 1987 επιστολής του ιατρού Di Paolantonio (βλ. ανωτέρω σκέψεις 5 και 6), δεν καταλείπει καμία αμφιβολία όσον αφορά τη φύση των όρων από τους οποίους εξηρτάτο η σύμφωνη γνώμη που έδωσε ο ιατρός Boccardo για τη συμμετοχή του καθηγητή Alexandre ως τρίτου μέλους της επιτροπής αναπηρίας. Αναφερόταν ρητώς ότι από τους όρους αυτούς, που δεν αποτελούσαν απλό τύπο, εξηρτάτο η « οριστική συμφωνία », επί της οποίας οι εν λόγω όροι είχαν, επομένως, ανασταλτικό αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι είχε επέλθει συμφωνία μεταξύ των ιατρών Boccardo και Di Paolantonio. Επομένως, ο λόγος ακυρώσεως που αναφέρεται σε διαδικαστική πλημμέλεια ως προς τη σύνθεση της επιτροπής αναπηρίας είναι απορριπτέος.

34 Όσον αφορά το συλλογικό χαρακτήρα των εργασιών της επιτροπής, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι όταν, όπως εν προκειμένω, έχει γίνει συνεδρίαση πέντε ωρών και σαράντα λεπτών, κατά την οποία έχει συζητηθεί σχέδιο 98 σελίδων, δεν μπορεί να θεωρηθεί μη προσήκουσα η επακολουθήσασα γραπτή ανταλλαγή απόψεων. Από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η διαδικασία την οποία ακολούθησε ο ιατρός Di Paolantonio εμπόδισε τα άλλα μέλη της επιτροπής να ασκήσουν το δικαίωμα ελεύθερης εκφράσεως της γνώμης τους. Κανένα στοιχείο, εξάλλου, δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι οι δύο άλλοι ιατροί δεν ήταν επαρκώς πληροφορημένοι σχετικά με την άποψη του ιατρού Boccardo. Τέλος, κανένα στοιχείο δεν επιτρέπει στο Πρωτοδικείο να μη δεχθεί ότι η ιατρός Pouthier προσυπέγραψε το κείμενο που είχε ετοιμάσει ο ιατρός Di Paolantonio με πλήρη ελευθερία και ειλικρίνεια. Υπ' αυτές τις συνθήκες, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τα κριτήρια που καθόρισε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Jänsch (277/84) τηρήθηκαν απολύτως.

35 Όσον αφορά τη μη τήρηση πρακτικών, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1987, Jänsch (277/84), η τήρηση πρακτικών δεν είναι ουσιώδης προϋπόθεση του κύρους των συνεδριάσεων επιτροπής. Εν προκειμένω, η μη τήρηση πρακτικών δεν είχε επιπτώσεις ούτε για τη συνέχιση των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας ούτε για την άσκηση του δικαστικού ελέγχου στον οποίο ήδη υποβάλλονται.

36 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι η διεξαγωγή των εργασιών της επιτροπής αναπηρίας δεν εμφανίζει καμιά ουσιώδη πλημμέλεια επηρεάζουσα τη νομιμότητά της. Επομένως, ο σχετικός λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί της νομιμότητας των αποφάσεων του τέλους Φεβρουαρίου και των αρχών Μαρτίου 1988

37 Η προσφεύγουσα προβάλλει διαφόρους λόγους ακυρώσεως και ισχυρισμούς προς στήριξη της απόψεώς της περί παρανόμου όλων των αποφάσεων τις οποίες εξέδωσε έναντι αυτής η ΑΔΑ στο τέλος Φεβρουαρίου και στις αρχές Μαρτίου 1988. Ειδικότερα, υποστηρίζει, πρώτον, ότι η απόφαση περί αρνήσεως θέσεώς της σε αναπηρία είναι παράνομη λόγω αναρμοδιότητας και ελλείψεως αιτιολογίας. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι η απόφαση περί καταγγελίας της συμβάσεως προσλήψεώς της ως εκτάκτου υπαλλήλου είναι επίσης παράνομη, δεδομένου ότι εκδόθηκε σε χρόνο κατά τον οποίο όχι μόνον εξακολουθούσε η διαδικασία θέσεώς της σε αναπηρία, αλλά και η ίδια βρισκόταν κανονικώς σε αναρρωτική άδεια. Προκειμένου να επιτύχει την αναγνώριση του παρανόμου των δύο αυτών αποφάσεων, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι πρέπει να προσβάλει κατά σειρά την υπ' αριθμόν 05169 « απόφαση » του Γενικού Διευθυντή, της 24ης Φεβρουαρίου 1988, « κατά το μέτρο που αποδέχεται και υιοθετεί την έκθεση της επιτροπής αναπηρίας και αρνείται να τη θέσει σε αναπηρία », κατόπιν δε την υπ' αριθμόν 05531 « απόφαση », του Γενικού Διευθυντή, της 26ης Φεβρουαρίου 1988, περί μη αποδοχής του ιατρικού πιστοποιητικού που συνέταξε ο ιατρός Verreydt στις 23 Φεβρουαρίου 1988. Από τα ανωτέρω η προσφεύγουσα συνάγει ότι η απόφαση του Προέδρου της Ομάδας του ΕΛΚ, υπό την ιδιότητά της ως ΑΔΑ, περί καταγγελίας της συμβάσεως προσλήψεώς της ήταν επίσης παράνομη, καθόσον μάλιστα κατά την έναρξη της σχετικής προθεσμίας ο ιατρός Verreydt είχε βεβαιώσει εκ νέου την ανικανότητά της προς εργασία. Τέλος, υποστηρίζει ότι και οι αποφάσεις περί απορρίψεως των ενστάσεών της είναι για τους ίδιους λόγους παράνομες.

38 Όσον αφορά το υπ' αριθμόν 05169 έγγραφο, της 24ης Φεβρουαρίου 1988, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ΑΔΑ όφειλε να εκδώσει αιτιολογημένη απόφαση όσον αφορά την έκβαση της διαδικασίας θέσεως σε αναπηρία, ανεξαρτήτως της εκθέσεως της επιτροπής αναπηρίας. Το υπ' αριθμόν 05169 έγγραφο ήταν απλώς διαβιβαστικό του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας, υπογεγραμμένο από πρόσωπο — τον Γενικό Διευθυντή — που δεν είχε την ιδιότητα της ΑΔΑ και ως εκ τούτου δεν ήταν αρμόδιο να εκδώσει απόφαση περί μη θέσεως της προσφεύγουσας σε αναπηρία. Με το έγγραφο αυτό δεν τερματίστηκε, επομένως, κατά την προσφεύγουσα, η διαδικασία θέσεώς της σε αναπηρία, η οποία και συνεχίστηκε.

39 Το Κοινοβούλιο αναγνωρίζει ότι προς απλούστευση της διοικητικής ενεργείας το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας διαβιβάστηκε στην προσφεύγουσα από τον Γενικό Διευθυντή προσωπικού. Υποστηρίζει, όμως, ότι η εν λόγω διαβίβαση, που έγινε με συστημένη επιστολή προς τον υπάλληλο, δεν μπορεί να μην αναγνωριστεί ως κοινοποίηση και πράξη που θίγει τα συμφέροντά του κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. Εν πάση περιπτώσει, το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι, απορρίπτοντας την ένσταση της προσφεύγουσας η οποία στηριζόταν στην προβαλλομένη αυτή διαδικαστική πλημμέλεια, η ΑΔΑ επιβεβαίωσε την περιεχόμενη στο υπ' αριθμόν 05169 έγγραφο κοινοποίηση.

40 Όσον αφορά τα ιατρικά πιστοποιητικά που συνέταξε ο ιατρός Verreydt, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η απόφαση περί μη αποδοχής του από 23ης Φεβρουαρίου 1988 πιστοποιητικού ελήφθη — σύμφωνα με το υπ' αριθμόν 05531 έγγραφο του Γενικού Διευθυντή, της 26ης Φεβρουαρίου 1988, που την πληροφόρησε σχετικώς — ενόψει του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας. Στηριζόμενη στην απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Απριλίου 1989, Fedeli κατά Κοινοβουλίου (271/87, Συλλογή 1989, σ. 993), η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το εν λόγω πόρισμα ήταν άσχετο προς τη — συνήθη — εκτίμηση μιας προσωρινής απουσίας λόγω ασθενείας, καθόσον οι δύο περιπτώσεις είναι ανεξάρτητες μεταξύ τους. Επιπλέον, το πιστοποιητικό αυτό απορρίφθηκε χωρίς να πραγματοποιηθεί επίσκεψη προς έλεγχο. Τέτοια επίσκεψη έγινε ύστερα από το δεύτερο πιστοποιητικό, της 1ης Μαρτίου 1988, μόλις στις 7 Μαρτίου 1988, αφού δηλαδή είχε αρχίσει να τρέχει η προθεσμία της καταγγελίας.

41 Το Κοινοβούλιο απαντά ότι το πρώτο πιστοποιητικό, της 23ης Φεβρουαρίου 1988, δεν ανέφερε τους ιατρικούς λόγους που δικαιολογούσαν τη διακοπή δραστηριότητας, ενώ το δεύτερο στηριζόταν στην ίδια διάγνωση της οποίας είχε γίνει επίκληση ενώπιον των δύο διαδοχικών επιτροπών αναπηρίας. Η μακρά περίοδος απουσίας την οποία προέβλεπαν τα δύο πιστοποιητικά αποτέλεσε σημαντικό στοιχείο που συνεκτιμήθηκε κατά τη λήψη αυτής της αποφάσεως. Το γεγονός ότι ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου διαπίστωσε, δεκαπέντε ημέρες μετά τη γνωμάτευση περί διακοπής εργασίας και δύο μήνες και έξι ημέρες μετά τη γνωμάτευση περί διακοπής εργασίας επί τρίμηνο, ότι η προσφεύγουσα ήταν ικανή προς εργασία επιβεβαιώνει ότι ορθώς η ΑΔΑ δεν δέχθηκε το πρώτο ιατρικό πιστοποιητικό και δεν έλαβε υπόψη το δεύτερο.

42 Όσον αφορά την απόφαση περί απολύσεως, η οποία της κοινοποιήθηκε με το από 24ης Φεβρουαρίου 1988 έγγραφο του Προέδρου της Ομάδας του ΕΛΚ, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε από την ΑΔΑ. Υποστηρίζει, όμως, ότι η ΑΔΑ εδικαιούτο να λάβει τέτοια απόφαση ενόσω διαρκούσε ακόμα η διαδικασία θέσεώς της σε αναπηρία και πριν απορριφθεί το ιατρικό πιστοποιητικό της

23ης Φεβρουαρίου 1988. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, επιλέγοντας την 1η Μαρτίου 1988 ως ημερομηνία ενάρξεως της προθεσμίας καταγγελίας, το καθού ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας, προκειμένου να εξασφαλίσει ότι η απόφαση περί μη αποδοχής του ιατρικού πιστοποιητικού θα είχε εν τω μεταξύ ανακοινωθεί προσηκόντως στην προσφεύγουσα.

43 Απαντώντας, το Κοινοβούλιο στηρίζεται στα άρθρα 47 και 48 του ΚΛΠ καθώς και στην απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1977, Schertzer κατά Κοινοβουλίου (25/68, Racc. 1977, σ. 1729), απ' όπου προκύπτει το επισφαλές της θέσεως του εκτάκτου υπαλλήλου, όπως ήταν η προσφεύγουσα, του οποίου η σύμβαση μπορεί να καταγγελθεί χωρίς μνεία του λόγου. Το Κοινοβούλιο δεν δέχεται ότι η απόφαση περί απολύσεως εκδόθηκε κατόπιν της λήψεως του ιατρικού πιστοποιητικού της 23ης Φεβρουαρίου 1988. Θεωρεί ότι από τα αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν βρισκόταν σε κατάσταση αδυναμίας προς εργασία — και επομένως σε αναρρωτική άδεια — ούτε όταν εκδόθηκε η απόφαση περί απολύσεως ούτε όταν άρχισε να τρέχει η προθεσμία καταγγελίας.

44 Όσον αφορά, καταρχάς, το υπ' αριθμόν 05169 έγγραφο του Γενικού Διευθυντή, της 24ης Φεβρουαρίου 1988, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι δεν πρόκειται για απόφαση της ΑΔΑ υποκείμενη σε προσφυγή ακυρώσεως. Το έγγραφο αυτό εντάσσεται στο πλαίσιο της κοινοποιήσεως του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας, που προβλέπεται από το άρθρο 9, δεύτερο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΙ του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, κατά το οποίο:

« Τα συμπεράσματα της επιτροπής διαβιβάζονται στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή και στον ενδιαφερόμενο. »

Επομένως, το περί ακυρώσεως του εγγράφου αυτού αίτημα της προσφεύγουσας δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

45 Κατά το μέτρο που η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας εκκινεί από την προϋπόθεση ότι η διαδικασία θέσεώς της σε αναπηρία δεν μπορούσε να τερματιστεί παρά μόνο με απόφαση της ΑΔΑ, παρατηρείται ότι, προκειμένου περί εκτάκτου υπαλλήλου, το άρθρο 33, παράγραφος 2, του ΚΛΠ ορίζει ρητώς ότι:

« Η κατάσταση αναπηρίας καθορίζεται από την επιτροπή αναπηρίας που προβλέπεται στο άρθρο 9 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως. »

Συνεπώς, σε περίπτωση που η επιτροπή αναπηρίας έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ένας υπάλληλος δεν εμφανίζει αναπηρία, η ΑΔΑ δεν μπορεί να λάβει αντίθετη απόφαση. Επομένως, δεν είναι έργο της ΑΔΑ να εκδώσει απόφαση τερματίζουσα τη διαδικασία. Ανακύπτει, ωστόσο, το ερώτημα αν η νομιμότητα της αποφάσεως περί απολύσεως της προσφεύγουσας επηρεάζεται από το γεγονός ότι η εν λόγω απόφαση εκδόθηκε πριν κοινοποιηθεί στην προσφεύγουσα το πόρισμα της επιτροπής. Το Πρωτοδικείο θα ασχοληθεί με το ζήτημα αυτό στο πλαίσιο της εξετάσεως της νομιμότητας της αποφάσεως περί απολύσεως.

46 Όσον αφορά τα ιατρικά πιστοποιητικά που συνέταξε ο ιατρός Verreydt, είναι γεγονός ότι με την προαναφερθείσα απόφαση της 27ης Απριλίου 1989, Fedeli (217/87), το Δικαστήριο έκρινε ότι η έκθεση την οποία συντάσσει η επιτροπή αναπηρίας στο πλαίσιο διαδικασίας θέσεως σε αναπηρία έχει ως σκοπό « να προσδιοριστεί αν ο υπάλληλος είναι ή όχι ικανός προς διαρκή άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν σε θέση της σταδιοδρομίας του, όχι δε να εκτιμηθεί αν η προσωρινή απουσία του υπαλλήλου αυτού μπορεί να θεωρηθεί δικαιολογημένη από ιατρικής απόψεως ». Από τη διαπίστωση αυτή το Δικαστήριο συνήγαγε ότι « το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας, η οποία δέχθηκε, στο πλαίσιο της διαδικασίας θέσεως της προσφεύγουσας σε αναπηρία, ότι δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις της υπαγωγής αυτής, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως απόδειξη της φυσικής ικανότητας της εν λόγω υπαλλήλου προς άσκηση των καθηκόντων της σε δεδομένη στιγμή, ενόψει της διαφορετικής φύσεως των εκτιμήσεων που πρέπει να γίνουν στη μία ή στην άλλη περίπτωση ». Με την ευκαιρία αυτή το Δικαστήριο διευκρίνισε, επίσης, ότι αν το καθού « διατηρούσε αμφιβολίες ως προς το βάσιμο των ιατρικών πιστοποιητικών που προσκόμισε η προσφεύγουσα και, επομένως, ως προς το δικαιολογημένο των απουσιών της », θα έπρεπε « να ακολουθήσει τη διαδικασία που προβλέπει σχετικώς ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως, διενεργώντας τους ελέγχους που προβλέπονται στο άρθρο 59 του εν λόγω κανονισμού ». Αν αναγνωστεί, ωστόσο, ολόκληρη η απόφαση, η έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και οι προτάσεις του γενικού εισαγγελέα, διαπιστώνεται ότι στην υπόθεση Fedeli επρόκειτο για πολύ ειδική περίπτωση: ενόψει του πορίσματος επιτροπής αναπηρίας, το Κοινοβούλιο είχε αρνηθεί να δεχθεί ορισμένα ιατρικά πιστοποιητικά προσηκόντως αιτιολογημένα, παρόλο που είχε ήδη μεταβάλει την άποψή του ως προς ορισμένα προγενέστερα πιστοποιητικά των οποίων και είχε αναγνωρίσει το βάσιμο ενόψει ακριβώς των διαπιστώσεων που είχαν γίνει κατά τη διάρκεια επισκέψεως προς έλεγχο. Το Πρωτοδικείο θεωρεί, επομένως, ότι η απόφαση αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ενισχύει την άποψη που υποστηρίζει η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση, ότι δηλαδή μόνη η προσκόμιση ιατρικού πιστοποιητικού, έστω και στερουμένου αιτιολογίας, δημιουργεί, εν πάση περιπτώσει, αμέσως δικαίωμα αναρρωτικής αδείας, που μπορεί να διακοπεί μόνον κατόπιν επισκέψεως προς έλεγχο κατά την οποία διαπιστώνεται ικανότητα προς εργασία.

47 Εν προκειμένω, το πρώτο πιστοποιητικό του ιατρού Verreydt, της 23ης Φεβρουαρίου 1988, δεν ανέφερε τους λόγους που δικαιολογούσαν από ιατρικής απόψεως τη διακοπή

δραστηριότητας, προέβλεπε, όμως, παρά ταύτα, διακοπή δύο μηνών. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτέρων περιστάσεων της υποθέσεως και ενόψει, ιδίως, του μακρού ιστορικού της, του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας και της προτάσεως του ιατρού-συμβούλου του, το Κοινοβούλιο ορθώς δεν δέχθηκε το εν λόγω πιστοποιητικό. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν είχε προσκομίσει δικαιολογητικά αποδεικνύοντα ότι η απουσία της κατά την ημερομηνία αυτή ήταν ιατρικώς δικαιολογημένη και ότι συνεπώς εδικαιούτο αναρρωτικής αδείας. Είχε, ωστόσο, τη δυνατότητα να καλύψει την έλλειψη αιτιολογίας του πρώτου πιστοποιητικού, προσκομίζοντας άλλο, πληρέστερο. Αυτό και έπραξε, υποβάλλοντας το δεύτερο πιστοποιητικό του ιατρού Verreydt, της 1ης Μαρτίου 1988. Εντούτοις, κατά τους ισχυρισμούς του Κοινοβουλίου, τους οποίους δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα, το δεύτερο αυτό πιστοποιητικό στηριζόταν μόνο στη διάγνωση την οποία ακριβώς είχε απορρίψει η επιτροπή αναπηρίας. Στις 7 Μαρτίου 1988, εξάλλου, ο ιατρός-σύμβουλος του οργάνου διαπίστωσε, κατόπιν επισκέψεως προς έλεγχο, ότι κατά την ημερομηνία αυτή η προσφεύγουσα ήταν ικανή προς εργασία, πράγμα που ήταν εντελώς αντίθετο προς τα δύο πιστοποιητικά του ιατρού Verreydt, τα οποία προέβλεπαν απουσία δύο ή τριών μηνών. Υπ' αυτές τις συνθήκες, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι με το πιστοποιητικό της 1ης Μαρτίου 1988 καλύφθηκε αναδρομικώς η έλλειψη αιτιολογίας του προηγουμένου πιστοποιητικού, της 23ης Φεβρουαρίου 1988. Επομένως, σε κανένα χρονικό σημείο του κρισίμου διαστήματος η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι εδικαιούτο αναρρωτικής αδείας.

48 Όσον αφορά την απόφαση περί απολύσεως, παρατηρείται ότι τα άρθρα 47 και 48 του ΚΛΠ δεν αντιτίθενται στη μονομερή, αναιτιολόγητη, καταγγελία συμβάσεως αορίστου χρόνου εκτάκτου υπαλλήλου (προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1977, Schertzer, 25/68). Αυτό ισχύει και σε περίπτωση αναρρωτικής αδείας, υπό μόνη την προϋπόθεση ότι, όταν η σύμβαση περιέχει ρήτρα περί προειδοποιήσεως σε περίπτωση καταγγελίας, η σχετική προθεσμία δεν μπορεί να αρχίσει κατά τη διάρκεια της αδείας, κατά το μέτρο που δεν υπερβαίνει τους τρεις μήνες. Καμιά διάταξη δεν προβλέπει ότι η εκκρεμότητα της διαδικασίας θέσεως σε αναπηρία έχει ως συνέπεια την αναστολή του δικαιώματος της ΑΔΑ προς καταγγελία συμβάσεως υπαλλήλου εφόσον δεν του έχει κοινοποιηθεί το πόρισμα της επιτροπής αναπηρίας. Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να δεχθεί την ύπαρξη καταχρήσεως εξουσίας μόνο και μόνο με βάση το γεγονός ότι η απόφαση περί απολύσεως εκδόθηκε πριν η προσφεύγουσα λάβει γνώση του πορίσματος της επιτροπής αναπηρίας. Κατά συνέπεια, όλοι οι λόγοι ακυρώσεως που αναφέρονται στο παράνομο των αφορωσών την προσφεύγουσα αποφάσεων των μηνών Φεβρουαρίου και Μαρτίου 1988 πρέπει να απορριφθούν.

49 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

50 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται αναλόγως επί της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας δυνάμει του άρθρου 11, τρίτο εδάφιο, της προαναφερθείσας αποφάσεως του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 70, όμως, του εν λόγω κανονισμού, τα κοινοτικά όργανα φέρουν τα έξοδά τους προκειμένου περί κατ' αυτών προσφυγών των υπαλλήλων των Κοινοτήτων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Edward Schnintgen García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 22 Νοεμβρίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος

R. Schintgen